

- З тими, які свідомо коять злочин. Знають, що їхні дії суперечать людським цінностям.
- **Якщо вас образили, то відразу прощасте, сердитесь, чи обходите людину іншим шляхом?**
- Звичайно, обійду іншим шляхом таку людину. Постараюся із нею більше не зустрічатися. Адже злість і образа - не є виходом із життєвих ситуацій. За будь-яких обставин потрібно залишатися людиною!
- **Чи вихлюпете емоції, чи, навпаки, замикаєтеся у собі?**
- Скоріше всього – вихлюпоую. На мою думку, більшість жінок саме так і роблять. Адже ми емоційніші, ніж чоловіки, не вміємо носити камінь на душі.
- **Як ви вважаєте, важко любити ближнього свого?**
- Ні! Напевно, важко не любити. Адже наше короткочасне та швидкоплинне життя побудоване на любові й взаємоповазі.
- **Ви категоричні в судженнях?**
- Ні, я часто прислухаюся до думки інших людей. І зовсім не вважаю, що саме моя повинна бути найправильніша. Я - не авторитарна людина. Інші думки, інші судження – варті теж на існування.
- **У вас склалося життя, ви заспокоїлися? Спочиваєте на лаврах чи ще чогось не вистачає душі?**
- На мою думку, скільки людина живе, стільки їй чогось не вистачає у житті. Спочивати на лаврах? Я не вважаю, що вони є! Бо щодня з чимось «боремось», щось вирішуємо. Одним словом, вчимося кожної миті – і так живемо!
- **Хто в домі господар?**
- У моєму домі немає ні голови, ні шиї. У нас господар – це сама сім'я. Вирішуємо з чоловіком та дітьми усі спірні питання. Виносимо рішення та обговорюємо.
- **Де вам найкраще відпочивати?**
- Напевно, що у лісі. Це так, бо у дитинстві не мала такої можливості – бути у ньому. Зараз саме у лісі я дійсно відпочиваю, живу повноцінним життям, вдихаючи на повні груди цілюще повітря. Я така людина, що можу зібрати гриби і з легкістю їх комусь віддати. Бо отримую більше задоволення від процесу їхнього збирання, так званого п'якого полювання, а ніж від переробки чи поїдання. Найбільш приємний для мене той період, коли я можу перебувати у лісі з ранньої весни і аж до пізньої осені. Усе навкруги яскраве, пахнуть квіти, щебечуть пташки. Взимку, правда, рідше виїжджаю на природу, бо не маю часу та й мороз – це для мене справжня перешкода.
- **Ви маєте якусь захопленість?**
- Мабуть, що не маю. Бо не можу сидіти вечорами за вишивкою чи в'язанням. Більше надаю перевагу спілкуванню з людьми. А ще обожаю читати книги. Тоді немовби поринаєш у книжний світ і забуваєш про реальність.
- **Чи ви людина помркована?**
- Гадаю, що так. Принаймні намагаюся нею бути. Не завжди правильно, коли будується розмова на емоціях. Та й посада у мене така, що потрібно спочатку обміркувати, все розкласти по полицях, а потім – робити чи говорити.
- **Яким повинен бути, на вашу думку, громадянин незалежної України?**
- Патріотом, в першу чергу своєї держави! Готовим в будь-який час пожертвувати своїми цінностями заради Батьківщини. Можливо, навіть життям. Любити свій рідний край, народ, боротися за справедливість. Уміти відстоювати свої інтереси та інтереси оточуючих людей. Прийти на допомогу тим, хто цього потребує.
- **Як ви ставитесь до можливості прийняття нашими урядовцями закону про двомовність в Україні?**
- Я не розумію, чому взагалі таке питання може розглядатися в уряді. Жодна європейська країна, поважаючи свій народ, на таке не піде. Якщо ми українці, то й мова наша державна – українська. Ми ж за свою незалежність боролися тисячоліттями, оберігали свій найдорогоцінніший скарб – мову. Бо зникає засіб спілкування – зникає й народ. А тепер – якась двомовність?
- **У які хвилини ви найщасливіші? І коли найбільше болить душа?**
- Щаслива – коли щаслива моя сім'я, коли разом із дітьми та внуками збираємося за одним столом, обговорюємо різноманітні новини, святкуємо ювілеї, чи просто веселимося. Болить душа – коли втрачаємо найрідніших.
- **Що хочете побажати собі і читачам газети?**
- Насамперед, здоров'я і щастя. Щоб були щасливі діти, онуки. А оточуючим мене – бажаю добробуту, взаємоповаги та любові!

І хоча наше спілкування із Зоєю Кузьмівною промайнуло дуже швидко, проте в такій душевній обстановці, що не хотілося навіть розлучатися зі своєю співрозмовницею. Рідко зустрінеш людину такої щирої та відкритої душі ще й на високій посаді. Кажуть, що влада – людину змінює не в кращу сторону. Добре, що у будь-якому правили є свої виключення. І нам дуже приємно, що Зоя Кузик саме така людина – з якою просто, неймовірно спокійно і душевно тепло.

БЕРЕСТА

Жіночий портрет

**“За будь-яких обставин потрібно
залишатися людиною!”**

Красива жінка зі світлими очима, які випромінюють тепло й непомітну, але таку відчутну доброту. Знайомтеся – це Зоя Кушник. Вона працює у міському управлінні освіти на посаді головного спеціаліста. І не багато, не мало – а 28 років. Усього Зоя Кузьмівна бачила на своєму віку, усякого було й на роботі. Але зуміла навколо себе створити атмосферу любові, піжності й доброти, в яку і ми потрапили, коли спілкувалися, щоб «памалловати» жіночий портрет.

- Де ви народилися?
- Я народилася у селі Конохи Локачинського району. Ці землі у минулому були приватною власністю польського магната Тадеуша Чацького. Тут збудоване його родове помістя, поруч розташований великий конезавод. Тому, мабуть, так і назвали наше село. Мені тоді жилося весело й безтурботно.
- Чим найбільше запам'яталось дитинство?
- Навпроти батьківської хати росло велике поле пшениці, серед якої – сині-сині волошки. Я так їх любила в дитинстві, що їхній образ зберегла на все життя. А щоранку я прокидалася не від голосного кукурікання півня, а від мекання овець. Саме отари цих милих тварин у нашому селі господарі вирощували у великій кількості. Часто у пам'яті постають свята та забави, які постійно відбувалися у колгоспі. Особливо запам'яталися жнива, збір урожаю.
- Які мрії виношували в юності?
- Завжди мріяла стати вчителем – і тільки! Пригадую, що коли я вже навчалася у школі, мені часто доручали доглядати за дітьми ясельної групи. І я це робила із великим задоволенням. Дивно, але мене завжди чомусь слухали мої однолітки. Уміла їх згуртувати – і командувала ними.
- Що найбільше ціните в людях?
- Чесність і порядність – ці дві риси, без яких, на мій погляд, людина ніколи не може бути справжньою особистістю.
- Як визначаєте, що ця людина близька по духу?
- Звичайно, що з розмови та реальних справ! Адже інколи ми бачимо холодний погляд співрозмовника, не знаємо, що від нього самого чекати. Але коли людина заговорить, то розкривається її внутрішній світ, широчінь душі. Хоча, на жаль, часто трапляється і навпаки. А справи самі говорять за себе.
- З ким не сядете за один стіл?

2013 — Рік дитячої творчості в Україні

Зацікавити дитину, сприяти її розвитку, заохотити до самореалізації, творчості — стратегічне завдання будь-якого суспільства. Молоді хлопці та дівчата можуть стати фундаторами нашої держави у майбутньому. Тому дуже важливо вчасно виявити, оцінити та розвинути здібності юнацтва. Саме з цією метою 2013-й і оголошено Роком дитячої творчості. Президент України заявив, що підтримуватиме талановиту молодь у всіх починаннях, створить умови для культурного розвитку юного покоління.

Важливе місце в цьому процесі відведено системі позашкільних закладів, які залишаються найбільш творчою освітньою ланкою. За умов цікавого дозвілля дитина може відчутти смак до вільного вибору діяльності та самореалізації — це важливо для кожної особистості незалежно від віку. Сьогодні в Україні працюють 1500 позашкільних навчальних закладів, 630 — дитячо-юнацьких спортивних шкіл. Приємно, що їхня кількість зростає. Хочеться вірити, що позашкільна освіта посідає належне місце та розглядатиметься не як розкіш, а важлива складова в розвитку окремої особистості, суспільства, держави.

Отож, українці отримали поштовх до виявлення творчих здібностей. Та чи скористаються вони цим шансом? Чим ця реформа стане для нашої молоді: шляхом до окультурення чи ще однією втраченою можливістю? Яке узагалі значення має творчість у житті нашого оточення? Це ми і вирішили з'ясувати під час проведення чергового опитування.

Наші питання не були досить складними і стосувалися суто здібностей будь-якої людини та проведення вільного часу. А саме:

1. Що таке для вас творчість?
2. Як проводите своє дозвілля?

Ось, які ми отримали відповіді.

Костянтин Сергійович Золотухін, 1947 р. н.

- Творчість — це пошук нестандартних рішень у будь-яких

ситуаціях.

- Дозвілля я проводжу разом зі своєю родиною та онуками. Часто читаю книги, відвідую концерти, якщо вони є. Я — прихильник активного відпочинку. Мабуть, лінуватися і просто у вільні хвилини «валитися» на дивані — не для мене.

Людімила Габіт, 15 років.

- У моєму розумінні, творчість — це спосіб психологічної розрядки. За її допомогою ми виражаємо власні емоції, почуття.

- Я люблю відпочивати на свіжому повітрі, наприклад, у лісі. Удома часто переглядаю цікаві фільми. Ще хочеться поспілкуватися зі своїми одно-

літками, поговорити на різноманітні теми. Одним словом, вдома сидіти не люблю. А якщо надворі сонечко, теплий день — самі розумієте — не той час, щоб нудитися.

Вадим Борис, 16 років.

- Я розумію творчість як шлях духовного збагачення внутрішнього світу людини, отримання естетичного

задоволення.

- Дозвілля проводжу разом із родиною. Також люблю читати, слухати музику, спілкуватися із однокласниками. Намагаюсь, щоб вільні години проходили, як кажуть, з толком.

Юлія Мартин, 14 років.

- Творчість для мене — це, перш за все, здатність придумувати щось нове та цікаве, залежно від мого внутрішнього вдоволення.

- У вільний від школи час я займаюся спортом, співаю та слухаю музику, змістовно провожу час зі своїми друзями.

Результати опитування показали,

що збагачення внутрішнього світу та саморозвиток відіграє далеко не останню роль у житті наших однокласників. Переконана: суспільство готове до початку нового 2013 року — сповненого свіжих вражень та перетворень. Можливо, спільними зусиллями ми посилюмо значення позашкільної освіти в Україні та розпочнемо зведення ще однієї сходинки на шляху до подолання духовної кризи. Та чи зможуть підтримати наші сучасники? Покаже час...

Іванна СІВАК, член гуртка «Юнкор» НЦДЮТ

Міжнародна науково – практична конференція у Києві

У Києвському Палаці для дітей та юнацтва нещодавно пройшла Міжнародна науково-практична конференція «Формування базових компетентностей у вихованців позашкільних навчальних закладів» за підтримки Міністерства освіти і науки України.

У ній взяли участь працівники органів управління освітою, провідні вчені та педагогічні працівники з України, Росії, Білорусії – усього понад 160 осіб. Виступали численні доповідачі. Обговорювали теоретичні основи і практичні методики формування у вихованців позашкільних навчальних закладів базових компетентностей і успішних життєвих стратегій учнів як інтегрального результату навчально-виховного процесу.

Із Волині на цьому заході були присутні тільки двоє людей. Один педагог представляв Луцьк, інший – Нововолинськ. Це Любов Кравцова, директор Нововолинського центру дитячої та юнацької творчості. Вона із захопленням розповідала про три дні перебування у Києві, про нові знайомства і нові враження.

“Міжнародна науково-практична конференція проходила у Київському Палаці

дітей та юнацтва, представники якого нас шанобливо зустріли і розповіли про роботу закладу, – ділитися враженнями Любов Андріївна. – Масштаби проведення цього заходу – вражають!

Уявіть собі на хвилю, які люди там зібралися: академіки, професори, доценти, заслужені працівники освіти, методисти. Одним словом, професіонали, які вміють працювати. Важливим було для мене те, що я могла на конференції послухати змістовні розповіді про життя позашкільних закладів усіх областей України. А також розповісти про свої досягнення, поділитися кращим, щось запозичити для себе.

Приємним було і те, що нам організували виставку різноманітних педагогічних видань «Сучасна освіта в Україні 2013». А тренінги, майстер-класи, роботи секцій! Три дні плідної праці промайнули так швидко! Але, на мою думку, кожен із учасників конференції повернувся додому із величезним багажем знань. А головне – із великим бажанням працювати. Усе почуте й побачене у Києві потрібно втілювати у життя свого закладу. Не випадково нашим Президентом цей 2013 рік проголошено Роком дитячої творчості. То ж кому, як не нам, працівникам освіти, трудитися творчо у цьому напрямку!”

До речі, Любов Кравцова теж була виступаючою на конференції, і її доповідь мала таку тему: «Розвиток професійної компетентності педагогів позашкільних навчальних закладів».

Оксана ЖУРАВЕЛЬ, керівник гуртка «Юнкор»
НЦДЮТ

День Матері Землі

У Міжнародне екологічне свято День Матері-Землі 22 квітня у селищі Жовтнєве еколого-натуралістичний відділ Нововолинського центру дитячої та юнацької творчості провів урочистий захід.

На сцені виступили керівники гуртків Таїсія Киця та Оксана Нікіфорова, екологічна агітбригада "Еколог" – учасник обласного конкурсу агітбригад у Локачах. Були виконані пісні на чорнобильську тематику членами театральних і вокальних гуртків. Оксана Нікіфорова закликала у своєму виступі дотримуватися правил і законів екологічного гуманізму, любити і берегти красу та неповторність природи, а Таїсія Киця – нагадала про неоціненні дари Матінки-Землі, які відображалися у традиціях і віруваннях ще наших предків. Свято не проминуло даремно і кожний із присутніх, незалежно від віку, ще раз переглянув свої позиції по відношенню до Матінки-Землі.

Всеукраїнський зліт юних аграріїв

Нещодавно на Волині проводився VI Всеукраїнський зліт трудових аграрних об'єднань школярів, учнівських виробничих бригад. Такі заходи проводяться з метою поліпшення трудового виховання, професійного самовизначення, залучення учнівської молоді до експериментально-дослідницької діяльності, господарювання у нових ринкових умовах.

На сьогодні в області функціонує 80 аграрних об'єднань школярів. Понад 3,5 тис. юнаків та дівчат працюють у ланках овочівників, рослинників, садоводів, механізаторів. Учасниками зльоту стали гуртківці Нововолинського центру дитячої та юнацької творчості. «Юні овочівники», разом з керівником гуртка Таїсою Кицею, відвідали експозицію виставки досягнень учнівських аграрних об'єднань «Щедрість рідної землі»; взяли участь у захисті науково-дослідницьких робіт у секціях «Овочівництво», «Садівництво», «Рослинництво».

Віталій КИЦЯ, член гуртка «Юні рослинники»
НЦДЮТ

Його твори надихали й давали натхнення...

Нещодавно у Нововолинському центрі дитячої та юнацької творчості відбувся вечір, присвячений Йоганну Себастьяну Баху для старшокласників шкіл міста. Цього музиканта вважають одним із найвизначніших композиторів світу. В майстерності поліфонії Бах не мав собі рівних серед сучасників.

Народився майбутній композитор у родині скрипалів Йоганна Амвросія Баха. Музичне обдарування дітям передавалося із покоління у покоління. У 5 років Себастьян отримав у подарунок скрипку, на якій досить швидко навчився грати. Вона стала для хлопця невід'ємною частиною його подальшого життя. Вже у 14 років пише свій перший твір. У 15-різпочинає самостійне життя у Лонебурзі, де навчається у школі церковних півчих при монастирі. Протягом свого життя Бах кілька разів переїздив з міста в місто, міняючи місце роботи. Але його ніколи не покидало бажання нових знань, удосконалення своєї майстерності. Вивчав музику італійських та французьких композиторів, у своїх творах використовував народні німецькі пісні й танці.

Щасливим був Бах у сімейному житті. Перша дружина Марія Барбара Бах народила йому 4-х дітей, проте після 13-років спільного життя помирає. Через рік композитор одружується вдруге на співачці Анні Магдалені Вількельн. Усі їхні діти – талановиті музиканти й композитори.

Є в біографії композитора відома подія: щоб послухати гру відомого органіста Дітріха Букстехуде, Бах йшов пішки близько 50 км. Дав собі слово, що грає не гірше видатного органіста. Для цього музичного інструмента Бах створив такі твори, які досягли вершин органної музики. Тут його геній розкрився у всій своїй повноті і безмірності.

Коли композитор осліп, то й тоді продовжував творити, диктуючи ноти для запису. Після смерті Баха, його музику почали забувати. І тільки майже через 80 років, коли в Берліні виконали «Пристрасті за Матвієм», організоване Феліксом Мендельсоном-Бартольдї, згадали про Баха. З 1950 року у Лейпцигу проводиться Міжнародний конкурс імені Й. С. Баха.

Цю цікаву розповідь про композитора прикрашала музика Баха, у виконанні гуртківців ансамблю скрипалів під керівництвом Наталії Мельник. А присутні у залі насолоджувалися такими музичними творами: «Гавот», «Маленький прелюд», «Марш», «Буре», «Менует», «Сільський танець», «Арія» з «Пристрастей за Матвієм», «Сарабанду» з Партити №2, «Аве Марія», Скерцо «Жарт» та інші – у чудовій інтерпретації юних скрипалів Аліни Редько, Дани Редько, Богдани Редько, Мирослава Демчука, Олени Булюк, Івannya Клекоць, Ірини Литвинюк. Органна прелюдія ре-мінор у виконанні Едуарда Борнічука полонила усіх грандіозним розмахом імпровізації.

Думаю, що класична музика нікого не лишила байдужим. Можливо, навіть більше, хтось після цього вечора захоче навчитися грати на скрипці чи на органі. У багатьох душа відкрилася для нових музичних звершень.

Івannya СІВАК, член гуртка «Юнкор» НЦДЮТ

У полоні духової музики...

У Нововолинському центрі дитячої та юнацької творчості вже стільки років посідає гурток духового оркестру. Віталій Сидоренко – керівник із 1995 року. Свою любов до музики та музичних інструментів він отримав у спадок від батька, виховання дитбудинку на Дюпеччині.

- Мабуть, те, що тато завдяки умінні грати на духових інструментах не став якимось карним злочинцем після виходу із дитячого будинку, стало для мене прикладом. Музика настільки заповнила спочатку його життя, пізніше – моє, - ділиться своїми спогадами про дитинство Віталій Анатолійович.

- А як ви потрапили зі сходу країни сюди, на Волинь?

- А це мама моя – родом із Львівщини – можна сказати «перетягнула» свою сім'ю ближче до родини. Так ми опинилися тут, на заході. А потім, як зараз пам'ятаю, почав учитися спочатку грі на піаніно. І щось мені не пішло. Одним

словом, інструмент не влюбовав, чи він – мене (посміхається). А у сусіда був кларнет. Почув, як я «знушаюся» із фортепіано, приніс мені свій інструмент, щоб я спробував на ньому зіграти. Так і по сьогодні – граю.

- Пам'ятаєте свого першого наставника в музичній школі?

- Звичайно ж! Олександр Федик. Але він скоро звільнився, а я отримав нового викладача – Михайла Дацюка.

От завдяки йому – улюбленим інструментом став кларнет. Після закінчення музичного училища, я отримав направлення в Гряди Іваничівського району. Пізніше став працювати в Іваничівському Будинку культури. Ще я закінчив Рівненський державний інститут культури, можу грати на усіх духових та ударних інструментах.

- Коли випадає вільна хвилинка – чим займаєтесь?

- Музикою! (іншої відповіді ми й не чекали – авт.) Граю в квартеті саксофоністів, в муніципальному естрадно-духовому оркестрі міського Палацу культури, в секстеті народних інструментів «Для тебе». Навіть на сопілці вмію (показує свої здібності на ній).

- Ви вже маєте своїх учнів - випускників. Чи хтось із них пов'язав своє життя з музикою?

- Звичайно, що так. Пам'ятаю Максима Дмитрука. Він закінчив вище музичне училище імені Глієри у Києві, вступив у консерваторію. А зараз – професійний музикант, керує естрадним оркестром на американському пасажирському лайнері. Тарас Гапон – учився у Луцькому музичному училищі. Зараз працює в Шацькій музшколі й веде духовий оркестр. Костянтин Кудерський, Андрій Кучук – грають у гурті «Seven», професійно займаються музикою.

З одним із випускників Віталієм Сидоренком нам вдалося поспілкуватися, бо він не такий вже недосягаєвий, як інші вихованці, адже працює разом із своїм учителем у Нововолниському центрі дитячої та юнацької творчості.

Дмитро Причепа навчає дітей пізнавати світ музики та вчить усіх бажаючих самостійно творити мелодії. Молодий педагог не відмовився з нами поспілкуватися.

- Пане Дмитре, ви захоплювалися з дитинства духовою музикою?

- Звичайно, що ні. Десь у 15 років у мене відбулося знайомство із викладачем духової музики – Віталієм Сидоренком. Відтоді – він мій наставник, колега і надійний товариш.

- Чому вирішили стати саме викладачем духової музики?

- Спочатку вона мені подобалася, потім я сам став грати на духових інструментах. А згодом – свої знання та вміння захотілося передавати діткам. Ну а як не захоплюватися грою духового оркестру?

- З яких вікових категорій ви обираєте учнів?

- До мене на гурток приходять діти різного віку, від найменших до найстарших. Але, в основному, група складається із учнів 9-10 років.

- Які музичні інструменти застосовуєте у навчанні?

- Ці інструменти, якими ми користуємося, поділяються на дві групи: мідні та дерев'яні. Серед мідних – труба, альт, баритон, а серед дерев'яних – кларнет, флейта, саксофон. Також практикуємо гру на ударних інструментах – на барабанах.

- Які жанри музики подобаються вашим вихованцям?

- Перш за все, це естрадна мелодія. В основному вивчаємо марші та вальси.

- У яких конкурсах ваші гуртківці беруть участь?

- У багатьох міських заходах та у щорічному марш-параді, що відбувається у обласному центрі.

- Скільки років триває навчання у гуртку і що отримують учні після його закінчення?

- Повний курс навчання – 5 років, під час яких діти практично мають можливість вивчити певний, вибраний ними ж, інструмент, гру на ньому. Повноцінне навчання підтверджує атестат, що видається після опанування програми.

- Яку музику і яких композиторів саме ви, пане Дмитре, слухаєте у вільні хвилини?

- Звичайно, що музику духового оркестру. Ще люблю маршову музику. До вподоби американський джазовий оркестр.

З Інтернету ми дізналися, що в репертуарі духових оркестрів видатні твори музичної класики, як вітчизняної, так і світової. Серед диригентів духового оркестру були відомі імена: Чернецький, Блажевич, Агапкін, Ніколаєвський. Цікавим є той факт, що духовий оркестр в країнах Європи сформувався лише десь в 17 столітті, а вже в Україні – на початку 18 ст. – військово-духові оркестри в царській армії. Звичайно, що інструментальний склад духового оркестру постійно змінювався, удосконалювався. На даний час сучасний духовий оркестр має три різновиди змішаного типу. Це малий (20 виконавців), середній (30), великий (42-56 і більше музикантів). У склад великого духового оркестру входять флейти, гобої, кларнети, саксофони, фаготи, валторни, труби, тромбони, мідні труби, смичковий контрабас, ударні інструменти.

Цікавий світ духової музики. А кого захопила ця розповідь, завітайте до Віталія Сидоренка чи Дмитра Причепа, які навчать вас усьому, що знають самі, уведуть у світ духового оркестру, і ви потрапите у найчарівніший полон – полон духової музики!

Оксана ЖУРАВЕЛЬ, керівник гуртка «Юнкор», Владислав МАТВІВ, член гуртка «Юнкор» НЦДЮТ

• Молодь і технічний прогрес

Майбутній геній – із Нововолинська!

Нещодавно вихованець Нововолинського центру дитячої та юнацької творчості восьмикласник Арсен Кондрацький посів друге місце на Всеукраїнському конкурсі винахідників і раціоналізаторів. Хлопець зумів сконструювати прилад для електропунктури, який, як гадають винахідники, можна буде використовувати у медицині.

Арсен Кондрацький відвідує гурток технічного відділу, яким керує методист Костянтин Золотухін. Науковою роботою тут займаються із 1995 року. Успіх Арсена – не перший. Тому що мають серйозний педагогічний і науковий досвід й інші наставники юного винахідника. Сконструювати прилад для акупунктури йому допомогли Іван Турецький та Валерій Сметана.

“Мені дуже подобаються медицина і біологія, - розповів Арсен Кондрацький у своєму інтерв'ю з кореспондентом, - тому і вирішив придумати щось корисне, пов'язане із цими науками. Мій прилад уміє шукати на тілі людини біологічно активні точки, про розташування яких сигналізують два світло діоди, і визначає їх стан. Лікар же, у свою чергу, може налаштувати на потрібну чутливість і на відповідний струм. Мій винахід працює як від акумулятора, так і від мережі – тобто зручний у використанні”.

У цьому звичайній людині розібратися, на перший погляд, дуже важко. Проте, слухаючи уважно пояснення Арсена, розумієш, що все ж таки добре, що підростає в Україні талановита молодь. У майбутньому, як розповів нам юний геній, він хоче сконструювати апарат для лікування струмом Бернара. На жаль, вищу освіту Арсен планує отримати у Франції, тому зараз посилено вивчає французьку. Наставники юнака підтримують свого учня в усьому, кажуть, що спеціальність інженера-техніка з медичних приладів – дуже потрібна сьогодні. Ця галузь перспективна, буде розвиватися й у майбутньому. Адже наша медична діагностика – ще занадто слабка.

Оброблений матеріал Оксани ЖУРАВЕЛЬ, керівника гуртка «Юнкор» НЦДЮТ

• Спорт

Кубок Надбужжя – 2013

У квітні в урочищі Фалеміячі Володимир-Волинського району весняний ліс наповнився дитячими голосами юних орієнтувальників. Тут зібралися теплі дніни 177 учасників 11-відкритих змагань під назвою «Кубок Надбужжя-2013». Крім гостей із Володимир-Волинського, Ковельського, Локачинського районів та міст Володимира-Волинського і Луцька, найчисельнішим десантом виступали Нововолинські школярі.

Володимир Гуцаленко, Президент ФСО Волині, майстер спорту України, на урочистому відкритті привітав усіх присутніх із початком змагань, побажав школярам нових спортивних досягнень у цьому році.

Командний вид змагань 2-ї етапної естафети без системи розсіювання вимагав від учасників хорошої кросової підготовки, уміння читати карту, вибрати оптимальний шлях руху. Море емоцій та океан вражень переповнювали орієнтувальників, які добиралися лісовими стежками до фінішу.

У підсумку загальнокомандний лісовий поєдинок серед 19 команд виграли вихованці клубу «Орієнтир» із Луцька. 2-ге місце – у орієнтувальників із Володимира-Волинської ЗОШ №2, 3- вибороли школярі Ковельської районної СЮТ. Найкраще з Нововолинських школярів виступили учні ЗОШ №2 (4-е місце, тренер Микола Карпель).

Переможці отримали дипломи, грамоти, цінні особисті та командні призи. А головна нагорода - «Кубок Надбужжя» - вручена орієнтувальникам із Луцька.

Організатори та учасники змагань щиро вдячні своєму постійному спонсору, депутату міської ради Оксані Станцькій. Вона придбала призи для школярів, завжди із розумінням ставиться до проблем розвитку дитячо-юнацького туризму у Нововолинську.

Мирослав ШИК, суддя змагань

ДОМОВИЧОК

Слоковiку наші пращури, бабусi й дiдусi, робили для житлових будiвель – обереги. Вони мали слугувати для дому захистом вiд нечистоi сили, яка могла потрапити у хату через вiкна i дверi. Тому оберегом виступали вишитi рушники на iконах, пiдмальована пiч. А ще – рiзноманiтнi ляльки iз будь-якого пiдручного матерiалу. I, звичайно, добрий та ласкавий домовинчик. Вiн захищає оселю вiд злих духiв та поганих помислiв сусiдiв чи звичайних перехожих. Ось такого домовичка ми робили на гуртку «Фiтодизайн», керiвник – Вiра Войтюк. Як його самому зробити – я вирiшила описати далi.

Матерiали для роботи:

мiшковина 20x20 см,
вата, ножицi,
лляна нитка,
листочок бiлого картону, квіточка.

Спiсiб виконання

У мiшковину помiстити вату i з'єднати чотири кiнци тканини так, щоб вийшов павучок. Зав'язати лляною ниткою. Порiзати нитку на окреми частини довжиною 13 см (кiлькiсть частин не менше 160). Приклеїти їх до мiсця, де зав'язували мiшковину. Збоку прикрiпити квіточку. На картонi намалювати очi, вирiзати i приклеїти. Щоб зробити носик i бороду, потрiбно порiзати лляну нитку на окреми частини завдовжки 13 см (кiлькiсть не менше 20). Зiгнути їх наполовину. Вiдступити вiд краю 2 см i зав'язати в горизонтальному напрямку, кiнци нитки порозпускати. Приклеїти носик домовичку. Над очима пiдрiзати йому чуба. Коли все це буде виконано – вирiб готовий (фото). Вийшов, такий як на малюнку? Якщо – нi, не переживайте. Вийде такий iншого разу. Дерзайте!

Пiдготувала Тетяна МИХАЛЮК, член гуртка «Юнкор» НЦДЮТ

• **ФОТОКОНКУРС**

ФОТО: весняні пейзажі

Автор: Владислав Матвiїв, член гуртка НЦДЮТ "Юнкор"

Головний редактор: Оксана ЖУРАВЕЛЬ

E-mail: cdotnov@ukr.net

Верстка: Оксана ЖУРАВЕЛЬ Адреса редакції: м.Нововолинськ, пр-кт Перемоги, 5-А, тел.2-29-47

Веб-сайт: <http://novovolynsk-cdut.edukit.volyn.ua>